

Даскалъ да ми стане! Да ти го поживи Господь!.. И, като претарашува съ животъ си очи цѣлата къща, циганката продължи:

— Ехъ, и моитѣ циганчета, сестро, харни сж, ама ще измратъ отъ гладъ. Та, ако обичашъ, дарувай ме малко брашанце...

— Брашно нѣмаме и ние, — прекъсна я Мирчовата майка. Ето и сега взехъ на заемъ това. Три кошчета има да връщамъ на съседката.

— Ако обичашъ, сестро, Господь здраве да ти дава, дарувай ме съ нѣкоя дрешка, нѣкои чорапци, малко млѣко, сиренце, малко лучецъ, — замоли се циганката.

— Мирчовата майка я погледна, па като нѣмаше какво да прави, пресегна се къмъ окачената на стената връвъ съ пиперъ, издръпа нѣколко пиперки и ги подаде:

— На, това имаме, това ти давамъ.

Циганката протегна сухитѣ си разгопени ръце и взе пиперкитѣ.



Мирчо забеляза какъ изъ зимника се подаде котката, за-слага се и застѣпва леко, като че ли дебне мишка. Изведнажъ тя се стрелна къмъ торбата на циганката, грабна котето за шията и изхвъркна изъ вратата.

— Ай, котенцето ми! — плесна съ ръце циганката, нарами торбата, грабна тоягата и затича изъ двора подиръ котката. Мирчо вардѣше кучето, а циганката дълго се лута изъ градината, покрай дрѣвника, изъ сайванта, задъ хамбаря. Тамъ въ бѣзето мяукаше и трѣперѣше горкото котенце.

— Взела съмъ го да ни лови мишкитѣ, живи ще ни изядатъ! — рече циганката, па пѣхна котенцето въ пазвата си и трѣгна.

Като изневидѣлица долетѣ пакъ котката и замаяука. Циганката трѣгна изъ улицата, а котката трѣгна следъ нея и жално мяукаше. Мирчо гледѣ, гледѣ, па затича и запита майка си:

— Мамо, мамо, защо прави така котката?

— Ехъ! защо? Майка нали е, жалъ и е! — отговори майка му.

Стоянъ Ц. Даскаловъ